ΠΕΡΙΝΘΟΣ

811

TH. MOMMSEN:
Ephemeris Epigraphica
vol. III. 1877.
p. 235-6. 332

CYRIACI THRACICA.

Ad libros scriptos oppido paucos, quibus Graeca epigrammata a Cyriaco excepta continentur, nuper accessit beneficio cum amicorum meorum Caroli Zangemeister et Henrici Oldenberg tum domini libri magnifici, adhuc ignotus Ashburnhamianus Librianorum n. 1174, is ipse quem Vincentius Borghinius in codice Florentino Magliabecchiano P. 10, 109 citat sub nomine libelli qui Francisci Pandulfini fuit; nam praescriptum ei est „Francisci Pandulfini et amicorum" redeuntque excerpta inde a Borghinio in Ashburnhamiano omnia. Leguntur Graeca illa f. 188-192. --- Sequuntur tituli descripti Selymbriae et Perinthii ii fere, quos item habet liber Cyriacanus Marcianus 5250 (dixi de eo vol. III p. 131) inter quos nuper edidit Albertus Dumont: Inscriptions et monuments figurés de la Thrace. Parisiis 1876. Vaticanus liber cum longe [illegible] et in universum emendatior sit quam Ashburnhamianus, non multum ex hoc proficimus; ego suppressis erroribus inutilibus satis habui breviter indicare qui tituli in hoc libro leguntur et utilia si qua repperi afferre.

1. Ἐν Σελυμβρίᾳ (?) παρὰ τὴν πύλην ἐν ἀρχαίῳ λίθῳ εὕρηται τοιοῦτο ἐπίγραμμα ὑπὲρ Κυριανοῦ τοῦ ἐξ Ἀγκῶνος ἀνδρὸς φιλόδοξου καὶ τῶν παλαιῶν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ῥωμαϊκῶν εὐφυνεστάτου (sic) καθ' ὑμᾶς γνωρίζου.

Dumont 626, sed ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΣ pro ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ.

2. Ἐν Περινθῷ τῷ νῦν Ἡρακλείᾳ καλουμένῳ ἀπὸ Ἡρακλείου Κυρικοῦ πόλεως ἄφατος. Dumont 72e; sed non ponuntur nisi tribunum nomina quaedam.

3. C.I.Gr. 2020

4. Dumont 72c. — 2 ΝΕΙΚΗC — 3 ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΥ — 9 ΚΑΙ ΔΗΜΟΥ [ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΒΟΥΛΗC ΚΑΙ ΔΗΜΟΥ] ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ; ubi quae intra uncos posui ex Vaticato libro exciderunt. — 12 ΤΕΙΜΗC — 16 ΑΡΧΙΜΥCΤΟΥΝΤΟC.

5. Χρησμὸς Σιβύλλης ἐπὰν τὸ βαυχὸς εὕασας πλήσται (vel πάσται) πόνοι αἷμα καὶ πῦρ καὶ νόσοι μιγήσονται. (Codex Vaticanus, unde hunc locum mihi excripsit Dessau, δο (pro ο) et μιγήσονται

ἀπολυθῇ

praeterea convenit.)

—Wilamowitzius, quem de hoc Sibyllae vaticinio interrogari, rescripsit non ex auctore aliquo id petitum esse, sed ex lapide descriptum; videri sibi epigramma incepisse a vocabulo εὐτυχεῖτε (quod Dumontius habuit pro clausula tituli praecedentis), deinde sequi haec:

Χρησμὸς Σιβύλλης:

ὅταν δ' ὁ Βάκχος ἐνάδας πλανήσεται (πλανήσεται proposit Bormann)
τότε ἄημα καὶ πῦρ καὶ νόσος μιχήσεται

cum subscriptione hac, quam Dumontius traxit ad sequentem n. 72d: Σπίλλος Εὔνδιος ἀρχιβούκολος Ἡρακλείδου Ἀλεξάνδρου ἀρχιμυοβοῦκος.

Observandum est εὐτυχεῖτε in codice scriptum esse minio, quod fieri solet in titulorum principiis, post ἀρχιμυοβοῦκος autem notam esse, quae tituli finem indicare soleb.

6. Dumont 72d.

7. ΑΥΡ ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΗ\ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑ ΤΟ ΛΑ\ΤΟΜΙ[Ο]ΝΥΝ ΤΩΝ ΒΩ\ ΜΩ ΕΜΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΩ\Γ[Λ]ΥΚΥΤΑΤΩ ΜΟΥ ΑΝ\ΔΡΙ ΑΥΡ. \ΕΠΙΤΥ[ΥΧ]ΑΝΩΝ ΚΑΙ\ ΣΥΝΕΖΗΣΑ ΕΤΗ ΛΙΟΣ ΑΝΔΕ ΕΤΕΡ[Ο]Ν\ [Δ]ΩΣΕΙ ΤΗ Τ·ΧΦ ΚΑΙ\ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΧΦ.\ ΧΑΙΡΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ.

Traduntur ΛΑΤΟΜΙΝ (quod emendari ad simillimam C.I.Gr. 2032) — ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ — ΕΠΙΤΥΙΙΑΝΩ — I deleri ante ΕΤΗ — ΕΤΕΡΟΝ\ΑΩΣΕΙ. Haec opinor inedita est.

8. Dumont 72a. ΔΙΙ ΖΙΒΕΛΟΥΡΔΩΙ, non ΖΒΕΛΟΥΡΔΩ, idque verum nomen puto numinis Thracici.

9. C.I.Gr. 2024 imperfecte; deficit in medio vocabulo.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Ad p. 236. Vaticinii Sibyllae quod ibi edidi monuit Dessau praescriptionem quoque in libro Vaticano superesse loco suo notam. Scilicet post vaticinium f. 2' sequi titulum Dumontii 72d, deinde haec:

Apud Perinthum Thraciae olim metropolim, quam hodie Heracleam dicunt vetustam in Propontico civitatem fatale et Sibyllinum hoc epigramma comperimus ad ipsam metropolitanam beatae virginis aedem ad dextram aras partem in marmore Graecis litteris et eximis consculptam ad prid. idus Aug. Eugenii pont. max. anno XIIII.

Posteam inscriptionem vacare versus sex, deinde sequi titulum Dumontii 72a. Liquido apparet in spatio illo vacuo oraculum perscribendum fuisse, recte igitur de eo indicavisse Wilamovitzium.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ